

přestupku Šu 1 zák. z 19. prosince 1918 č. 91 Sb., jehož dopustil se tím, že jako zástupce uvedené firmy zaměstnával zřízence určené k obsluze pouličních benzinových stanic déle než 48 hodin týdně, a byl odsouzen k pokutě 500 Kč případně k vězení v trvání 22½ dne. — Odvolání, jež z tohoto nálezu st-1 podal, zamítla zsp v Praze, prohlásivši, že skutková podstata svrchu uvedeného přestupku je zjištěna úředním šetřením, vlastním doznáním a výpovědí svědků. — — —

Nss neshledal stížnost důvodnou.

Dle ustanovení odst. 2 Šu 12 cit. zák. platí předpis odst. 1 téhož Šu i na osoby najaté ke služebním úkonům, nepravidelně konaným a nepatrně namáhavým jako je dozor a střežení domů, podniků a hlídka zvířat.

V daném případě však nejde o služební úkon nepravidelně konaný, nýbrž o úkon zcela pravidelný, k němuž patří nejen čerpání benzínu samo, nýbrž, jak níže bude dovoděno, i pohotovost zřízence v čerpací stanici pro uvedený výkon. Neběží také o pouhý dozor, střežení nebo hlídku, nýbrž o pravidelný prodej zboží zřízencem firmy, který vyznačuje se jen tím, že neděje se v obchodní místnosti, nýbrž na veř. prostranství. Okolnost, že odběratelů zboží není tolik, aby vlastní vydávání jeho, přijímání úplaty a odevzdávání stvrzenek trvalo dohromady déle než 48 hodin týdně, na věci nic nemění, neboť do pracovní doby započítá se i doba, kdy zřízenec musí v obch. závodě býti připraven k obsluze zákazníků, třeba právě v době té zákazníka neobsluhoval.

Že i pohotovost k pracovním výkonům včítati jest do pracovní doby, plyne jasně z § 7 bodu 3 cit. zák., jenž stanoví způsob, jak lze prodloužit pracovní dobu, když zaměstnanec je na služ. místě v pohotovosti, ale skutečná práce nevyžaduje více než 6 hodin denně (Srv. nál. Boh. 3067/24 adm.). Neprávem dovolává se stížnost nál. Boh. 2718/23 adm., neboť nález tento vykládá pojem »trvalého zaměstnání« jen v tom smyslu, jak ho používá zákon o záv. výborech, a nelze výklad ten beze všeho aplikovati i na zákon o 8 hodinné době pracovní; mimo to v uvedeném nálezu jednalo se o otázku podstatně jinou, zda totiž trvalým zaměstnancem závodu je i osoba, která za plat se zaváže býti pohotově k úkonům pracovním, kdykoliv k nim bude vyzvána. O takový poměr však v daném případě nešlo, neboť zřízenci nezavázali se, že na vyzvání jsou ochotni dostaviti se k obsluze benzinových stanic, nýbrž přímo vzali na sebe povinnosti obstarávati provoz v těchto stanicích a ten také trvale obstarávali.

Č. 6834.

Sociální péče. — Administrativní řízení: I. * Zemský ústřední úřad práce není příslušný dávati svolení k zaměstnávání cizího státního příslušníka v tuzemsku. — II. Z rozhodnutí úřadu toho není dalšího odvolání.

(Nález ze dne 25. října 1927 č. 15.522.)

V ě c : Firma I. Ph. G., parní pila na T. a Pavel T. v T. proti zemskému úřadu práce v Bratislavě stran svolení k zaměstnávání cizího státního příslušníka.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Výměrem z 12. listopadu 1926 zpravil žal. úřad firmu I. Ph. G., že zemský ústřední úřad práce v Praze nevyhověl její žádosti za svolení k dalšímu zaměstnávání maďarského státního příslušníka Pavla T. a to s ohledem na nezaměstnanost sil domácích.

O stížnosti firmy a Pavla T. do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost namítá, že zem. ústř. úřadu práce v Praze schází vůbec místní i věcná kompetence k udílení svolení k tomu, aby slovenští zaměstnavatelé směli zaměstnávat cizí státní příslušníky.

Námítka tato je důvodná, neboť není právně závazné normy, dle níž příslušelo by zem. úřadu práce v Bratislavě nebo úřadu práce v Praze dávat svolení k zaměstnávání cizího státního příslušníka v tuzemsku. Činí-li proto žal. úřad zaměstnávání Pavla T. u stěžující si firmy závislým na svém svolení, pak osobuje si působnost, která dle platných norem mu nepřísluší. Zdrojem takové pravomoci žal. úřadu nemohou býti zejména výn. min. soc. péče z 28. února 1926 č. 2097/III G a z 2. dubna 1926 č. 4025 III G, na nichž žal. úřad patrně svůj výrok zakládá, neboť výnosy ty, nebyvše vyhlášeny ve sbírce zákonů a nařízení, nemají a nemohou míti povahu právní normy, nýbrž jsou pouhou interní direktivou pro postup vůči cizincům v tuzemsku zaměstnaným. Z toho plyne, že žal. úřad nebyl příslušným k výroku, který učinil, a že rozhodnutí jeho je z toho důvodu nezákonné. Poněvadž pak žal. úřad není včleněn do organizace úřadů správních tak, že by proti výrokům jeho byl přípustným další postup instanční, musil nss sám rozhodnutí jeho k podání stížnosti zrušiti dle §u 7 zák. o ss.

Č. 6835.

O b e c n í n o t á ř i : Bývalý uher. obecní notář, který nebyl podle zák. 211/20 ustanoven v čsl. stát. službě, ale byl pensionován podle uher. předpisů, nemá nároku na úpravu pense podle zák. č. 287/24.

(Nález ze dne 25. října 1927 č. 21.848).

V ě c : Štěpán B. v U. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran úpravy odpočivných požitků.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : Výnosem ze 4. května 1923 zrušilo min. vnitra služ. poměr st-le jakožto provisorního úředníka jmenovaného v systemisovaném stavu obecních a okolních notářů na Slov. Proto byl st-l rozhodnutím župního úřadu v Nitře ze 14. července 1923 dnem 31. července 1923 zproštěn služby a byly mu od 1. srpna 1923 poukázány pensijní požitky. — — —